

DESIRE®

A romantic couple embracing on a boat at sunset. The man is shirtless and muscular, wearing white pants. The woman is wearing a light blue halter-neck crop top and a white towel wrapped around her waist. They are standing on the deck of a boat, with the ocean and a sunset sky in the background. The woman's hair is blowing in the wind.

Emilie Roseová
Krásný závazek

EMILIE ROSEOVÁ

KRÁSNÝ ZÁVAZEK

PŘEKLAD

LUCIE POULET

Milá čtenářko,

přestože hrdinky červnových příběhů mají docela pohnutou minulost, tak si i tak dokázaly udržet morální pevnost a vnitřní sílu. Tak třeba bývalá prostitutka, indiánka Maggie, z povídky Její muž zákona se sblíží s mocným prokurátorem, v němž probudí nečekané city. Herečka Tana zase v romanci Šance na vykoupení, se snaží napravit hříchy své zlodějské a podvodnické rodiny, se kterou už nechce mít nikdy nic společného. Třetí hrdinka Anna to má zdánlivě nejjednodušší, protože se musí postarat o své dítě a dítě bohatého, ale emočně chladného a otažitého muže. Jak ale název Krásný závazek napovídá, roztočené děti a přitažlivá žena, dokážou zbourat zdi kolem srdce i toho nejzatvrzelejšího muže.

Přeju Vám, abyste si četbu krásně užila.

S láskou

Váš Harlequin

Emilie Roseová

KRÁSNÝ ZÁVAZEK

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Ties That Bind

První vydání:
Harlequin Books, 2012

Překlad:
Lucie Poulet

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2012 by Emilie Rose Cunningham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026 (Krásný závazek: 2014 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2848-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2849-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2850-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Anna Aronsonová přiměřeně silně vydechla do bublifuku, a když se na konci tyčinky objevila průhledná bublina, zatoužila, aby stejně lehce odpluly s větrem i její starosti a obavy.

Chlapci, kteří si hráli u jejích nohou na hustém smaragdově zeleném trávníku, výskali a smáli se nakažlivým způsobem, jakým se umí smát jen batolata. Musela se usmát i navzdory nadcházející katastrofě.

Tuhle práci musí získat.

Najednou její pozornost připoutal jakýsi pohyb. Spustila zrak z chlapců, kteří vztahovali ruce po bublinkách, a zahlédla ženu, jež ji zpovídala, když sem přišla. Anna pocítila, jak její napětí stoupá na téměř nesnesitelnou míru.

„Pan Hollister se s vámi teď sejde, Anno. Čeká na vás v kanceláři. Projdete těmito dveřmi vlevo do patia, kde uvidíte vchod do kanceláře.“ Pokynula rukou k luxusnímu domu, který se nalézal v connecticutském Greenwichi.

Anna spustila ruku s bublifukem. „Ale chlapci...“

„Zatímco budete mluvit se šéfem, dohlédnu na ně. On má konečné slovo, ale pokud to pro vás něco může znamenat, můj hlas máte.“ Paní Findleyová vztáhla ruku pro lahvičku s bublifukem a usmála se na Annu.

Ta jí ji podávala, jako by se vzdávala záchranného kruhu na rozbouřeném moři. Tento pracovní pohovor

pro ni byl záležitostí, která ji mohla potopit, nebo zachránit. Jestli tu práci nedostane, nebude schopná splatit za tento měsíc nájem ani elektřinu. Tím pádem by byla přinucena k tomu, aby spolkla svou pýchu a poprosila o pomoc matku, ačkoli ta jí již dala několi-krát najevo, že ona ani Cody nejsou v domově seniorů, kde bydlela, ani trochu vítáni.

Stále však doufala. „Děkuji vám, paní Findleyová.“

„Říkejte mi Sarah. A ještě něco... Anno, nenechte se od Piercea zastrašit. Je to férový zaměstnavatel a dobrý člověk, přestože působí, jako by měl na sobě brnění.“

Anně se stáhlo hrdlo nervozitou. Nedokázala by promluvit, ani kdyby se jí vhodná odpověď materializovala přímo před očima. Jen přitakala a zamířila do domu. Než přišla ke kamenným schodům dvoupatrového koloniálního stavení, byla bez dechu – jako by uběhla celou míli.

Skleněnou stěnou Anna viděla svého možného budoucího zaměstnavatele, který seděl za stolem. Zadržela dech. Prosím, prosím, ať to dopadne dobře.

Zaklepala na sklo. Zamračeně vzhlédl od jakýchsi dokumentů a pokynul jí, aby vešla.

Pierce Hollister s módním střihem hustých vlasů, které dělaly dojem, že jsou trochu rozcuchané, a s pohlednou tváří by se spíš vyjímal na obálce lesklého společenského časopisu v reklamě na nějaký drahý produkt, který by mohl potřebovat mladý milionář. Ačkoli byl oblečen neformálně – v černé rozhalence – vyzářoval moc a prestiž.

Ale za její momentální finanční situaci mohl taky bohatý pohledný muž. A proto věděla, že musí být os-
tražitá.

„Dobrý den, pane Hollistere. Jsem Anna Aronso-
nová.“

Oříškové oči si ji prohlížely od hlavy k patě. Dou-
fala, že jednoduché propínací šaty a sandály obstojí.

„Proč jste byla propuštěná z posledního zaměstnání?“

Zaskočená tou nepříjemnou otázkou ve chvíli, kdy ještě zavírala dveře, se rozhodla, že se bude soustředit na originály – a jaké! – na stěnách. Pak zatlačila do dveří, dokud neuslyšela klapnutí. Rozhodla se jeho strohostí nezabývat – začínala tušit, že žádné přátelské potřásání rukou nenastane.

„Musela jsem odejít, protože jsem odmítla schůzku s otcem jednoho z mých žáků.“

„On vám dělal návrhy?“

„Ano.“

„A proč jste neřešila svou stížnost s ředitelem školy?“

„Udělala jsem to. Ale otec, o kterého jde, je jedním z nejdůležitějších sponzorů školy a jeho žena jim také velmi úspěšně shání peníze. Moji stížnost vedení školy ignorovalo.“

„Jak dlouho jste v té škole pracovala?“

„Všechny informace máte v mojím složce.“

„Já se vás ale ptám.“

Věděla, proč se jí ptá osobně – má zřejmě podezření, že si vše vymyslela, a nebude si schopna své lži vybavit zpaměti. „Akademie mě najala na částečný úvazek hned po vysoké škole jako lektorku pro jejich méně úspěšné studenty. O šest měsíců později, když nečekaně odešla jedna z jejich učitelek, mi nabídli plný úvazek na učitelské pozici. Když to všechno sečtu, pracovala jsem tam tři a půl roku.“

„A přesto vás vyhodili. Zřejmě věřili víc tomu muži.“

„Ředitel byl přesvědčen o tom, že novou učitelku sežene snadněji než nového sponzora.“

„Nebo možná hledali nějaký důvod, aby se vás mohli zbavit, protože jste nebyla moc dobrá.“

Ten nespravedlivý odsudek se jí dotkl. „Dostávala

jsem velmi dobré posudky a pokaždé mi spolu s nimi i zvýšili plat.“

„Co když do školy zavolám, abych si váš příběh ověřil?“

Její naděje poklesly. Očividně jí nevěřil – a nebyl první. Problém byl v tom, že dokud jí někdo neuvěří, nedostane práci, která by byla placená natolik dobře, aby jí zaplatila účty a péči o Codyho. Možná by si měla vzít nějaké žáky na doučování nebo opravovat vysokoškolské práce...

Koho se ale snaží obelhávat... ani tak by nevyšla.

Bojovala s touhou zavrtět se pod jeho zkoumavým zrakem. „Když do školy zavoláte, uslyšíte, že ten rodič, o kterém jsem mluvila, si stěžoval, že jsem si nelítostně zasedla na jeho syna. A že předtím musel odmítnout moje pokusy o sexuální sblížení.“

„A pokoušela jste se o něco?“

Překvapeně sebou trhla. Na to se jí ještě nikdo nezeptal. „Samozřejmě, že ne. Je ženatý.“

„Ženatí muži mívají sexuální románky.“

„Se mnou ne.“

„Ve vašem životopisu stojí, že jste studovala na Vanderbiltově univerzitě. S vyznamenáním. Moje asistentka mi řekla, že jde o jeden z nejlepších studijních programů v zemi. Jak je tedy možné, že s takovými výsledky nemůžete najít místo učitelky?“

Začínala mít dojem, že jde spíše o výslech než o pracovní pohovor.

„Je očividné, že odmítnutí vlivného a bohatého člověka s dobrými konexemi mělo důsledky.“

„Nemáte žádné zkušenosti jako chůva.“

„Ne, pane. Ale běžně jsem zvládala dvacet dětí najednou – i víc, když jsem pracovala na letním táboře. A kromě toho mám dítě, takže jsem obeznámená s rutinou krmení, koupání a ukládání.“

Opřel se v koženém křesle a bez mrknutí na ni

hleděl. Modlila se a doufala, že uvidí v jejích očích pravdu a ochotu tvrdě pracovat. Tichý zkoumavý pohled se prodlužoval, dokud se necítila právě tak špatně, jako toho osudného dne v ředitelově kanceláři.

„Já vašemu příběhu nevěřím.“

Jeho slova jí padla na ramena jako pytel cementu. Byla frustrovaná, protože svou nevinu nijak nemohla prokázat. Anna jen beze slova stála a hleděla do té nekompromisní tváře a naděje ji opouštěla jako bublinky sodovku. Do té hrozné chvíle nebyla její integrita a čest ještě nikdy zpochybněna. Vždycky byla ta chytrá, vyrovnaná a důvěryhodná dívka, která odvádí dobrou práci. A teď jí najednou nikdo nevěří.

Kdyby ještě někdy chtěla učit, musela by si najít způsob jak svoje jméno očistit. Ale do té doby stejně musí žít a šatit svého syna.

„Chtěl jsem, aby se o chlapce starala nějaká starší žena,“ pokračoval Hollister. „A vy navíc máte překážku v podobě vlastního dítěte.“

„Codymu je sedmnáct měsíců – je jen o půl roku starší než váš syn. Mohli by si navzájem dělat společnost,“ naléhala na něj, ale když se Hollister zatvářil ještě odmítavěji, přála si, aby byla raději mlčela.

„Jedno hlučné dítě v domě je až moc. Dvě by byly katastrofa. Měl bych vám ukázat dveře, ale Sarah přísahá, že jste ta nejkvalifikovanější kandidátka na toto místo. A já potřebuju chuť hned dnes. Jste jediná, kdo je k dispozici.“

Anna opět pocítila naději. Pak se Hollister postavil. „Ale já vás budu sledovat, Anno Aronsonová. Jediný falešný pohyb – a bez ohledu na to, jak zoufale potřebuju chuť, vy i ten váš zrzoun poletíte. Mluvím jasně?“

Do očí jí vstoupily slzy – i když mu není sympatická a nevěří jí, dává jí práci. „Ano, pane Hollistere.“

„Jak dlouho vám potrvá, než se sbalíte a vrátíte se sem?“

Anna se rychle dala dohromady a počítala čas, který bude potřebovat na cestu... a peníze. Má v peněžence dost na dvě jízdy taxíkem na nádraží a zpět? Jen tak tak.

„Je to asi hodina vlakem – a hodinu budu potřebovat na sbalení. Budeme zpět včas na Grahamovu večeři.“

„Vy nemáte vůz?“

„Ne.“ Už ne. Hromadná doprava ale není tak špatná, pokud si člověk vypočítá časy a dobu jízd.

„Potřebuju vaše služby dřív. Zavezu vás tam.“

To ovšem znamená, že s ním bude sama ve svém bytě. „Ale –“

„Žádné ale. Buďte tu práci chcete, nebo ne.“

„Samozeřejmě, že chci. Mám ale otázku.“

„Jakou?“ odsekl.

„Paní Findleyová mi nesdělila úplně jasně, jak dlouho mě budete potřebovat. Řekla, že to bude, dokud se Grahamova matka nevrátí ze zámoří, kde má práci. Nespecifikovala však, zda půjde o týdny nebo měsíce.“

„Nesdělila vám tu informaci, protože ji nemáme. Tato smlouva je na dobu neurčitou. Budete placená měsíčně, a to ať odpracujete z daného měsíce jeden nebo třicet dnů. Až práce skončí, dostanete jeden měsíční plat navíc. Pokud s tím máte problém, přestaňte plýtvat mým časem.“

„Ne. Ne, pane... je to v pořádku.“ Bude to obtížné, ale lepší než nic. A navíc jeho uspořádání vysvětluje, proč nabízí tak nesmyslně vysoký plat.

„V tom případě to podepište.“ Posunul k ní několik stran papíru a pero.

„Mohu si tu smlouvu nejprve přečíst?“

„Přečtete si ji během cesty do vašeho bytu.“ Vstal, prošel kolem stolu a protáhl se kolem ní. Bezděčně o krok ustoupila. Tyčil se nad ní se svými sto devadesáti centimetry a širokými rameny jako hora. Mocný muž – a ne jen finančně. Tentýž typ, který ji nechal

vyhodit ze školy. „Pojďme. Sarah dohlédne na vašeho chlapce, dokud si nepřevežete své věci sem.“

Anna se znepokojeně podívala ven oknem. Doopravdy se jí nezamlouvalo, že by měla Codyho nechat s cizím člověkem, a ještě navíc u vody. Nejen, že dům stál u řeky, ale venkovní vířivka i bazén budou pro malého chlapce, který miluje cákání, jako pozvánka. Ale co měla dělat?

„Nevadilo by vám, kdybych se nejprve rozloučila s Codym a promluvila si s paní Findleyovou?“

Její otázka ho podráždila. „Ale ať je to rychle. Zatím vyvezu vůz. Přijďte pak dopředu. Cestou se zastavíme v laboratoři na test drog. Nemusím vám říkat, že pokud budou pozitivní, poletíte. Bez pardonu. A bez odškodného.“

„Ano, pane. Rozumím. Nemusíte si dělat žádné starosti. A ještě jednou vám, pane Hollistere, děkuji, že mi dáváte šanci.“ Podala mu ruku, ale on ji ignoroval. V rozpacích ji nechala spadnout k boku.

„Hlavně si nepřejte, abych toho litoval.“

Anna odemkla dveře a v duchu srovnávala svůj malý a jednoduchý domov s luxusním a dokonale zařízeným domem muže, který se za ní tyčil jako dravec. Celý její byt by se vešel do obývacího pokoje, kde s ní paní Findleyová vedla předběžný pohovor a seznámila ji s detaily práce.

Až na malou zastávku v laboratoři, kde Anně udělali testy na užívání drog, proběhla cesta v naprostém tichu – a nebylo to ticho příjemné. Měla nejasný dojem, že je svému novému šéfovi nesympatická. Ze smlouvy byla také zmatená. Proč měla podepisovat kontrakt o mlčenlivosti? Co se v Hollisterově domácnosti dělo takového, co by nemohl kdokoli vědět?

Hollister šel za ní do bytu a jeho zelené oči se zlatými puntíky zaznamenávaly všechno – od použité

pohovky a stolní lampy, přes červený umělohmotný koš, v němž byly Codyho hračky, až k malinkému kuchyňskému stolku se dvěma židlemi a vysokou stoličkou. Neměla toho mnoho, ale na druhé straně – ona ani Cody toho moc nepotřebovali.

„Zrovna se sem stěhujete?“ zeptal se její šéf.

„Bydlím tu už skoro čtyři roky.“

„Rekonstruujete?“

„Ne.“ Mnoho studentů, které doučovala, žilo ve výstavních domech – a stejně jako on, ani oni by si zřejmě nedokázali ani představit, jak žijí méně šťastní lidé. Světlá stránka věci byla v tom, že díky její nezaměstnanosti byl teď v bytě daleko větší pořádek, než kdy býval.

„Máte ráda minimalismus?“

„Můj bývalý manžel si vzal většinu nábytku, když odcházel,“ odpověděla váhavě. Vzal si i auto, a její víru v lásku.

„Kdy to bylo?“

Je snad inkvizitor? Měl však plné právo na to, aby byl podezíravý. Vždyť bude žít v jeho domě s přístupem k jeho cennostem. Ani nepotřebovala titul z dějin umění, aby poznala, že za každý jednotlivý originál, který mu visel na zdech, by dostal víc, než si ona vydělala za rok učení.

Ale na druhé straně měla vzhledem ke své nedávné zkušenosti i ona právo na to, aby byla v přítomnosti bohatého a vlivného muže ostražitá. Naučila se tím těžším způsobem, že bohatství často vede k aroganci a pocitu všemohoucnosti. A pocit všemohoucnosti snadno vede k tomu, že člověk nedokáže přijmout odmítnutí.

„Má to nějakou souvislost s mou prací?“

„Ano.“

Hollister přimhouřil oči. Něco v jejím tónu ho muselo upozornit na to, že Toddova zrada je v ní stále

živá. Celkem chápala, že pro něj jejich vztah začal být nudný – to se stává. Ale že zavrhl vlastní krev... za to ho nenáviděla.

„Neřekl vám, že chce odejít?“

„Ne. Odvezl mě na pohotovost a řekl mi, že jde zaparkovat auto. Už se nevrátil. Bála jsem se, že... já... nevěděla jsem, že se odstěhoval, dokud jsem nepřijela taxíkem z porodnice do prázdného bytu.“

„Jestli to chápu správně, váš manžel asi neměl z vašeho těhotenství velkou radost.“

Ztuhla. „Ke zplazení dítěte jsou zapotřebí dva lidé. Cody byl pro nás oba překvapení. Todd a já jsme byli novomanželé a chtěli jsme se založením rodiny počkat. Ale... to se stává.“

„Co si myslí o tom, že budete zastávat místo s bydlením?“

„Nemá do toho co mluvit. Není součástí našich životů.“

„Stále jste vdaná?“

„Rozvedená. Prosím, posadte se, pane Hollistere. Zabalím se tak rychle, jak to jen bude možné.“

„Platí vám výživné?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Ani nevím, kde je. A když nás nechce, tak jsem raději, pokud nebudeme mít žádné vazby.“

„Nemáte mezi sebou žádné problémy ohledně nároků na syna?“

„On se svých rodičovských práv zřekl v rozvodové smlouvě.“ A to, jak šťastně to udělal, v ní zabilo veškeré něžné city, které k němu ještě mohla chovat. „Nemusíte se bát, že se Todd objeví a bude dělat problémy. Omluvte mě.“

Anna vyběhla z místnosti, než mohl položit další otázky. Nechtěla probírat svoje ztroskotané manželství ani to, jak hrozně se ve svém bývalém manželovi

mýlila. Kdyby takový rozhovor chtěla vést, mohla by zavolat své matce a naslouchat její tirádě á la já jsem ti to říkala.

Anna zabalila Codyho oblečení a oblíbeného plyšového oslíka. Její život by byl mnohem jednodušší, kdyby poslechla svoje rodiče, kteří jí styky s Toddem zakazovali. Ale ona byla ve dvaceti zmámená z jeho pozorností a viděla jen to, co chtěl, aby viděla – jeho šarm, úžasný hudební talent a sny, které tak rád spřádal.

Tato láskou podmíněná slepota dosáhla vrcholu, když ji Todd přiměl, aby se vzali hned po škole. A ačkoli jí rodiče sbalili věci, odnesli je na verandu a řekli jí, že od této chvíle musí žít s následky svých rozhodnutí, nedokázala svého jednání litovat.

Kdyby se totiž řídila radami svých rodičů, neměla by Codyho – a tento její malý andílek stál za jakoukoli bolest či oběť, kterou musela přinést.

Nejdůležitější věc, kterou jí rodiče a Toddova zrada naučili, byla, že je jí nejlépe samotné – nepotřebovala muže. Cody byl jedinou rodinou, kterou si přála.

Přinesla do obývacího pokoje tašku a balík s plenami a vše naskládala do krabice s hračkami. U Hollisterů si žádných hraček nevšimla – ještě ale nebyla v dětském pokoji. Možná, že její šéf trvá na tom, aby zůstávaly tam.

Hollister ukázal na naloženou bednu. „To všechno si berete?“

„Ano.“

„Vezmu to do auta a vrátím se pro zbytek.“

„Ale jsou to čtyři patra...“

„Vzpomínám si.“

Samozřejmě, že si vzpomínal, protože je musel vyjít, výťah byl totiž rozbitý. Tahle budova nebyla dokonalá, bylo tu však čisto, znala všechny sousedy a cítila se tu bezpečně.

„Budu připravená, než se vrátíte.“

Když odešel z bytu, její napětí okamžitě opadlo. Popadla ze snídaňového stolku hrst účtů a zastrčila si je do peněženky. Má práci, která jí umožní vše zaplatit. Aspoň pro tuto chvíli. A s dobrým doporučením od Pierce Hollistera si snad bude moci najít brzy nové místo.

Rychle si zabalila svoje šaty a toaletní potřeby do starého kufříku. Zapomněla se zeptat, jaké oblečení od ní očekává. Doufala, že její šaty budou stačit.

Zamířila do obýváku zrovna ve chvíli, kdy se ozvalo zaklepání. Dovnitř nakoukla Elle. „Dostala jsi tu práci?“

„Ano, Elle. Dostala. Začínám dneska.“

Třináctiletá ramínka o něco poklesla. „Takže už nebudeš potřebovat, abych ti hlídala?“

To byla odvrácená stránka její nové práce – věděla, že už nebude platit své malé sousedce za hlídání. A rodina Elle zoufale potřebovala každý dolar. „Jsem si jistá, že tě budu potřebovat, až se vrátím zpátky. Tohle je jen dočasné.“

„Ty a Cody mi budete chybět,“ zachvěly se Elle rty.

Anna objala hubené tělíčko. „A ty budeš chybět nám.“

Vrátil se Annin nový šéf, který se při pohledu na scénu před sebou zamračil. „Hotovo?“

Anna Elle pustila z objetí. „Skoro. Elle, toto je pan Hollister. Budu se starat o jeho malého syna, Grahama.“

Hollister otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel.

Dívka zamrkala slzy a pousmála se. „Ráda vás poznávám, pane.“

Anne pohladila Elle po jemných vlasech. „Elle bydlí vedle. Miláčku, mohla by ses podívat do mojí ledničky, jestli tam něco nezbylo. Vezmi si všechno domů. Nemusí se to tu zkazit. Ach, a ve skřínce je několik

krabic vloček a lupínků. A otevřený džem. Odnos to. I chleba, co je na stole.“

Elle začala probírat skříňky. Hollister zvedl obočí. „Vy krmíte svoje sousedy?“

Jak se mu podařilo, že ta prostá věta zněla skoro jako urážka? „Elle hlídá Codyho, když doučuju studenty. V době, kdy budeme pryč, nebude mít žádné peníze.“

„Jsem si jistý, že si teď bude moci dovolit párkrát nejít do obchodního domu.“

„Snad do místních potravin, když už. A mám obavy, že ani toho nebude dost,“ dodala tak tiše, jak dokázala.

Jeho zamračení se prohloubilo. Když se Elle vrátila se dvěma taškami naplněnými jídlem, prohlížel si ji stejně nepříjemným pohledem, jakým zkoumal Annu. Elle se na Annu nejistě zadívala.

„Určitě si to mám všechno vzít, slečno Anno?“

„Samozeřejmě, Elle. Tady by se to zkazilo. A víš, že nesnáším plýtvání.“

„Máte mobil?“ zeptal se Hollister Anny.

„Ne.“ Další důsledek její finanční situace.

Vytáhl ze zadní kapsy peněženku a vytáhl vizitku a pár bankovek. Složil je na čtvrtiny, a než Anna mohla zjistit, jakou mají hodnotu, přikryl je vizitkou. Na tu napsal: „Dohlížej na byt slečny Aronsonové, když bude pryč. Můžeš jí zavolat na tohle číslo, pokud vystane jakýkoli problém.“

Elle zalapala po dechu, když viděla peníze. Podívala se na něj, pak na Annu. Anna si musela skousnout ret, aby skryla své překvapení. Přikývla povzbudivě na dívku, aby si vzala, co jí dává. „To bych byla moc ráda, Elle. Budu se snažit dát ti vědět, kdy se s Codym vrátíme. Ach. Počkej ještě.“

Vyběhla z místnosti a přinesla květináč s bylinkami. „Tohle si taky vezmi. Ty rostlinky by bez vody

zahynuly – a navíc můžete se sestrou při vaření experimentovat. Jestli přijdeš na něco dobrého, nezapomeň mi napsat recept.“

„Jasně. To bude legrace.“

Hollister pokývl ke Codyho vysoké židličky. „Asi byste si měla vzít i tohle.“

Pak vyšel za Elle z bytu a nesl zbytek Anniných věcí. Ona popadla lehkou vysokou plastovou stoličku a spěchala za ním ze schodů.

Na chodníku se postavila vedle něj. „To bylo od vás moc pěkné, že jste dal Elle ty peníze.“

„To nic nebylo.“ Zavřel kufr auta a uložil dětskou stoličku na zadní sedadlo.

„Její otec je tělesně postižený a –“

„To mě nezajímá. Nepotřebuju znát okolnosti.“

Jeho chladný tón se jí zařízl do mysli jako skalpel. Už chápala poznámku Sarah o brnění. „Ano, pane.“

Na okamžik jí připadal lidský, dokonce soucitný. Musela to špatně pochopit.

Doufala z celého srdce, že nedělá obrovskou chybu.

Pierce nevezl Annu pro věci z velkomyslnosti, ale proto, že potřeboval, aby se ujala péče o Katino dítě okamžitě. A chtěl také trochu nahlédnout do ženy, která si získala jeho obyčejně odtažitou asistentku na první pohled.

Sarah u něj pracovala od náhlé smrti jeho otce, jež ho přiměla vzít do rukou otěže společnosti. To bylo před sedmi lety. Sarah už dvacet let předtím dělala jeho otcí asistentku. Nikdo neznal společnost lépe než ona – a v době, kdy spolu pracovali, ani jedinkrát nezapochoyboval o její inteligenci a úsudku tak jako dnes.

Byla však pro něj příliš cenná, než aby si mohl dovolit ji ztratit – obzvlášť teď, s tisíci žádostmi o stipendia, které se ještě musely projít. Měl nejasný dojem, že je v poslední době přepracovaná, a to i díky jeho

agresivně se rozrůstající agendě ve společnosti Hollister s.r.o. Zdálo se mu, že kdyby Aronsonovou nepřijal, snad by dala výpověď.

Pohlédl na pihovatou ženu s dlouhými rezavými vlasy a ještě delšíma nohama, která seděla vedle něj na místě spolujezdce. Hezká, ale ne zase tolik, aby z ní muži šleli chtičem. A její konzervativní oblečení také ničím nenaznačovalo, že by si hledala milence. Její příběh prostě nějak neseděl. A pak tady byl ten způsob, jakým si prohlížela jeho obrazy, jako by znala cenu každého jednotlivého kusu. Sbírku měl pojištěnou – ale věděl, že si na ni bude muset dávat dobrý pozor.

Její téměř prázdný byt a sentimentální příběh o manželovi, který ji opustil, kombinovaný se svazkem účtů na kuchyňském stole, mu byly podezřelé. Naznačovaly, že natrefil na ženu, která je pro pár dolarů schopná udělat leccos.

Třeba svádět bohatého otce svého žáka.

Nebo ukrást pár originálů.

Byl přesvědčený o tom, že tím, že ji najal, udělal chybu – ale pak pomohla té dívce, a udělala to tak, že Elle byla určitě přesvědčená o tom, že vlastně prokazuje Anně službu.

Pierce byl překvapený, když dívka otevřela Anninu ledničku a skříňky, protože byly téměř prázdné. Ještě nikdy od dob, kdy byl v pěstounské péči, neviděl tak prázdnou lednici a spíž.

Teprve po Annině poznámce o potravinách si povšiml, jak je Elle nezdravě hubená – a nešlo o módu. A Anna jí dala to málo jídla, které měla. Jistě, Anna bude jíst u něj, ale stejně na něj udělalo dojem, jak zvládla tu delikátní situaci. S citlivostí, kterou musel obdivovat.

Díval se na silnici, ale jeho mozek byl naladěný na tu bledou a tichou ženu vedle něj.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Krásný závazek***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.